

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Bjelovaru
Stalna služba u Garešnici
Garešnica, V. Nazora 22

Poslovni broj: P-776/2025-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Garešnici po sucu toga suda Dajani Gabud Jandoš kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja Igor Šikić, Bjelovar, Krste Špoljara 4, OIB:10234827352 zastupan po punomoćniku Hrvoju Čačić, odvjetniku iz Bjelovara protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Jadranski trg 3/a, Rijeka, OIB: 23057039320, zastupanog po Odvjetničkom društvu Hanžeković & partneri iz Zagreba, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 16. lipnja 2026. godine, u prisutnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu presude 23. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja kao osnovan koji glasi:

"Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMARKISCHE BANK d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 da tužitelju IGORU ŠIKIĆU iz Bjelovara, Krste Špoljara 4, OIB: 10234827352, isplati novčani iznos od 1.866,89 EUR sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, tekućom od 12.06.2019. godine do 31. prosinca 2023. godine, a od 1. siječnja 2024. godine pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa, koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve do isplate, u roku 15 dana.

II. Odbija se zahtjev tužitelj za zakonske zatezne kamate na dosuđen iznos iz toč. I. izreke, koje bi se obračunavale prije dana podnošenja tužbe odnosno dana 12.06.2019., kao neosnovan.

III. a) Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 968,48 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja se uvećanjem referentne stope iz članka 29. st. 9. Zakona o obveznim odnosima za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope od dana donošenja presude tj. 23.07.2026. do dana isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

b) Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Kod ovog suda tužitelj Igor Šikić iz Bjelovara zastupan po odvjetniku Hrvoju Čačić iz Bjelovara, podnio je dana 12.06.2019. tužbu protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Jadranski trg 3/a, Rijeka, radi isplate preplaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope jednostranom odlukom banke u Ugovoru o kreditu od 28.06.2007.

2. U tužbi se navodi da su stranke dana 28.06.2007. zaključile Ugovor o kreditu broj 51400607-5103602279, te je tim Ugovorom tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita kredit u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Banke važećem na dan puštanja kredita u opticaj u iznosu od 65.000,00 CHF sa rokom otplate od 216 mjesečnih anuiteta. Stranke su dana 18.01.2016. zaključile Aneks br. 1 Ugovora o kreditu u smislu Zakona o potrošačkom kreditiranju. Tijekom otplate kredita kamatna stopa je više puta mijenjana na štetu tužitelja sukladno odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odlukom banke, koja je u vrijeme ugovaranja kredita iznosila 8,25 % a koja je utvrđena nepoštenom i ništetnom presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014. kojom je potvrđena u tome dijelu presuda P-1401/12 Trgovačkog suda u Zagrebu od 04.07.2013. Nadalje presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017-10 od 14.6.2018., utvrđene su nepoštenim i ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, te tužitelj temeljem čl. 502.c Zakona o parničnom postupku na istima temelji zahtjev i tvrdnju o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom tuženika sadržanim u predmetnom ugovoru. Tužitelj procjenjuje da je uslijed navedenih ništetnih ugovornih odredbi preplatio tužitelju novčani iznos kojega nije mogao određeno postaviti u trenutku podnošenja tužbe, jer mu od strane tuženika nije bila dostavljena sva zatražena dokumentacija, te je naveo da je određeni novčani iznos koji je preplatio u mogućnosti postaviti tek po dostavi potrebne dokumentacije i provođenju predloženog financijskog vještačenja. Tužitelj navodi da iako je sa tuženikom zaključio Aneks uz predmetni ugovor o kreditu sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju, provedbom konverzije nije obeštećen za preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom tuženika i valute CHF, a sklapanjem Aneksa ugovora o kreditu tužiteljeva jedina namjera je bila prekinuti daljnji rizik rasta već ionako prevelikih

anuiteta prema osnovnom ugovoru. Nakon što je provedeno financijsko vještačenje tužitelj je postavio tužbeni zahtjev sve na način pobliže naznačen u izreci toč. I. ove odluke, u podnesku od 29.01.2024. ispravljenog podneskom koji je predan na ročištu održanom 06.02.2024. i uručen punomoćniku tuženika.

3. U odgovoru na tužbu istaknut je prigovor mjesne nenadležnosti, o kojemu je pravomoćno odlučeno rješenjem Županijskog suda u Rijeci GŽ-1085/2021-2 od 08.07.2021. kojim je potvrđeno rješenje ovoga suda P-967/2019 od 02.04.2021., a kojim je odbijen prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda kao neosnovan. Tuženik ističe prigovor nedostatka pravnog interesa za postavljanje stupnjevitog tužbenog zahtjeva budući je tužitelju već dostavio svu dokumentaciju kojom je raspolagao, te kao dokaz istoga dostavlja dopis od 21.06.2019. (list 32). U odgovoru na tužbu tuženik nadalje u cijelosti osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, te ističe prigovor zastare. Tuženik smatra da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan i promašen već s osnova činjenice što su stranke sklopile Aneks predmetnom Ugovoru o kreditu dana 18.01.2016. čime je provedena konverzija kredita sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakon o potrošačkom kreditiranju N.N. 102/2015, pri čemu se ističe da je tuženik bio zakonski obavezan ponuditi tužitelju sklapanje Aneksa, dok je tužitelj bio taj koji je odlučivao o tome želi li ili ne izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom, te je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima. U svezi prigovora zastare tuženik navodi, da se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanje koje je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (u nastavku ZZP) u svezi odredbe članka 230. Zakona o obveznim odnosima (u nastavku ZOO). Smatra da ZZP jasno određuje pravnu osnovu tužbenih zahtjeva za isplatu, koje bi potrošači kao tužitelji s osnove presude donesene u kolektivnom sporu isticali protiv tuženika u pojedinačnim sporovima, a to je naknada štete koja bi potrošačima bila prouzročena kroz primjenu nepoštene ugovorne odredbe te sukladno tome smatra da je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, dakle protekom više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio po kreditnim anuitetima. U pogledu nedopuštene i nepoštene primjene valutne klauzule izražene u CHF ističe, da je tuženik postupio u skladu sa svim važećim zakonskim propisima, da je tužitelj bio odgovarajuće informiran glede valute za koju se veže glavnica kredita te upozoren na posljedice porasta vrijednosti strane valute (švicarskog franka) na njegove kreditne obveze i to: putem reklamnog materijala i oglasa tuženika, sadržajem predmetnog ugovora koji sadrži posebnu odredbu VALUTNA KLAUZULA, iz Informacija Pojam "valutna klauzula" i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom koji dokument je mogao preuzeti tužitelj kao potencijalni korisnik kredita u poslovnica tuženika, brošurama Stambeni krediti Erste Banke koja upozorava na rizik podizanja kredita uz valutnu klauzulu u švicarskim francima ili američkim dolarima, brošurama o kretanju tečajeva CHF, USD i EUR u periodu od 1998. do 2004., kao i razgovorom sa službenicima banke. Nadalje se ističe, da tužena nije ostvarila "ekstra profit" na tečajnim razlikama niti je imala bilo kakve namjere usmjerene na ostvarivanje "ekstra profita", te je upravo tuženik snosio valutni rizik. Stoga smatra da se odredba ugovora o valutnoj klauzuli ne može smatrati nepoštenom. U pogledu ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi tuženik navodi kako je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim pozitivnim propisima. Tuženik ističe da je prije donošenja Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (ZIDZPK, "Narodne novine" br. 112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovoreni odnos

s potrošačem putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (članak 175. Zakona o bankama "Narodne novine" broj 84/02 i 141/06) odnosno prema Zakonu o kreditnim institucijama (članak 308. "Narodne novine" br. 117/08). Nadalje se navodi da je tuženik bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje 15 dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Tuženik je navedeno uredno činio. Nadalje, tuženik ističe da radi izostanka precizne zakonske regulative u vrijeme sklapanja ugovora, u postupanju prema tužitelju tuženik se rukovodio i Direktivom vijeća Europskih zajednica (93/13/EEZ od 5. travnja 1993.). Navedena direktiva u prilogu sadrži tzv. sivu listu od 19 ugovornih odredbi koje bi se mogle smatrati nepoštenima, a koja lista je kasnije implementirana u odredbu članka 97. Zakona o zaštiti potrošača, no za razliku od Zakona o zaštiti potrošača, Direktiva u prilogu predviđa i slučajeve u kojima određene odredbe sa sive liste nisu ograničenje za sklapanje ugovora, pa tako niti odredbi koje trgovcu omogućuju da jednostrano izmjeni ugovor bez valjanog razloga predviđenim ugovorom ukoliko se radi o odredbi prema kojima pružatelj financijskih usluga zadržava pravo bez prethodne obavijesti izmijeniti kamatnu stopu koju plaća potrošač, u slučaju valjanog razloga, pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome odmah izvijesti drugu ugovornu stranu u najkraćem mogućem vremenu i da je ona tada odmah slobodna raskinuti ugovor (točka 2.b Priloga Direktive). Tuženik smatra da nije nepoštena odredba kojom pružatelj financijskih usluga pridržava pravo jednostrano izmijeniti odredbu o cijeni koja je uvjetovana kretanjem određenih indeksa, odnosno čimbenika na financijskom tržištu na koje pružatelj usluge nema utjecaj. Tuženik navodi da treba imati u vidu da je jedan od osnovnih ciljeva Direktive 93/13/EEZ da se prilikom donošenja ocjene o poštenju pobijane odredbe imaju cijeliti narav robe ili usluge koja je predmet ugovora, te sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora. Kako se ZZP ima tumačiti u skladu s Direktivnom 93/13/EEZ, a sukladno odredbi članka 145. Ustava Republike Hrvatske, tuženik ističe da postoje određene iznimke od pravila o nepoštenim ugovornim odredbama predviđene Direktivnom koje uključuju i ovdje pobijanu odredbu. Neovisno o tom što takve odredbe nisu inkorporirane u sadržaj ZZP, tuženik smatra da to ne znači da ih sud treba zanemariti. Prema njima postupanje tuženika nije nepošteno. Ističe se, da je već kroz ZPK tužitelju pružena razina zaštite radi koje daljnja sudska zaštita nije potrebna, a ovo jer su intervencijom zakonodavca stranke regulirale svoj ugovorni odnos u pogledu pitanja promjenjivosti kamatne stope, a sukladno Metodologiji utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite i proizvode banke na koje se obračunava ugovorna kamata, koju je donio tuženik sukladno noveli ZIDZPK (NN143/13). Tuženik nadalje navodi da deklaratorna zaštita koju traži tužitelj u ovoj stvari usmjerena je na izmjenu sadržaja ugovornog odnosa. Dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi u sebi obuhvaća dva međusobno povezana i nerazdvojna dogovora i to dogovor o odabiru promjenjive kamatne stope, te o načinu podešavanja kamatne stope, te ta dva dogovora samo zajedno mogu činiti dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi što je uostalom i stav recentne pravne teorije. Ukoliko se iz sadržaja Ugovora kroz deklaratornu pravnu zaštitu ukloni način podešavanja visine kamatne stope, kamatna stopa se više ne može smatrati promjenjivom, jer tada od samog zasnivanja ugovornog odnosa ne postoji nikakav dogovor parničnih stranaka u pogledu načina njezinog podešavanja. Takav ugovor pravno je i sadržajno nepotpun, te stoga odgovor na pitanje koja se kamatna stopa primjenjuje na ugovorni odnos parničnih stranaka treba potražiti u tumačenju preostalih odredbi ugovora. Tuženik navodi da odredba članka 8. stavak 1. Ugovora i dalje sadrži odredbu o tome da su ugovorne strane odredile primjenu promjenjive kamatne stope u početnoj visini od 8,25 % godišnje, no

tuženik smatra da je jasno, da je uslijed izostanka kriterija o načinu podešavanja njezine visine, početno ugovorena visina jest njezina trajna visina budući da druge odredbe ugovora ne daju odgovor na pitanje kako bi promjena takve stope mogla nastupiti. Međutim, ukoliko se ugovor tumači teološki (ako ne postoji način na koji može doći do izmjene početno ugovorene visine kamatne stope) to samo može dovesti do zaključka da kamatna stopa nije promjenjiva, već da se radi o fiksnoj kamatnoj stopi. Takva naime jedino i može biti kamatna stopa za koju, iako nazvana promjenjivom, u ugovoru nije predviđen način njezinog podešavanja. Tuženik ističe da nije moguće, niti pravno dopušteno kamatnu stopu koju su ugovorne strane izričito predvidjele kao promjenjivu, intervencijom u sadržaj ugovora izmijeniti u fiksnu kamatnu stopu od samog zasnivanja ugovornog odnosa, niti zanemariti valjanost inicijalnog dogovora između parničnih stranaka da će se na njihov ugovorni odnos primjenjivati promjenjiva kamatna stopa. Tuženik navodi da su parnične stranke u vrijeme zasnivanja ugovora jasno očitovale svoju volju na način da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva, a ne fiksna kamatna stopa, a što uostalom u odgovarajuće cijeni i uvažava sam zakonodavac. U pravnoj teoriji uvriježen je stav da se odredbe ugovora imaju primjenjivati onako kako glase, a da se pri tumačenju spornih odredbi treba izražavati i zajednička namjera ugovaratelja, te odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava, posebice kroz načelo slobode uređivanja obveznih odnosa budući da se pod njih podrazumijeva "sloboda suugovaratelja da samostalno i slobodnom voljom odlučuje hoće li uopće zasnovati određeni obvezno pravni odnos, s kime, kojom vrstom ugovora, s kojim sadržajem i redovito u kojem obliku, mijenjati ga i okončati" (Vilim Gorenc, Komentar Zakona o obveznim odnosima, 2005., str. 7). Deklaratorni tužbeni zahtjev stoga se ne može usvojiti bez da se pri tom ne postupi protivno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i Zakonu o zaštiti potrošača, ali i bez da se ne povrijedi jedno od ostalih načela obveznog prava, načelo slobode ugovaranja. Tuženik spori da bi na strani tužitelja nastupila šteta, kao i da bi tuženik ikakvu štetu prouzročio svojim postupanjem tužitelju. U svezi navedenog tuženik navodi da presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 potrošača u skladu sa praksom suda Europske unije, definira kao dobro informiranu, razumnu, pažljivu i opreznju osobu, te se stoga ne može prihvatiti kao osoba kojoj je moguće "nametnuti" Ugovor određenog sadržaja na unaprijed formuliranom standardnom obrascu, niti je to životno logično i uvjerljivo. Tužitelja nitko nije silio da sklopi ugovor o kreditu s tuženikom, već je to isključivo rezultat njegove slobodne volje. Ukoliko pak tužitelj želi sebe prikazati kao osobu koja je ugovor sklopila bez da je propitivala njegove odredbe, on s tim više ne uživa pravnu zaštitu po režimu koji je ustanovljen odredbama ZPK i ZZP, jer bi iz navedenog proizlazilo, da on nije niti želio pregovarati o pojedinim odredbama, već je samo htio što prije ishoditi potrebna novčana sredstva. Tuženik navodi da u ovoj stvari nije sporno da je kao pružatelj financijskih usluga u smislu spomenute odredbe Priloga Direktive i ranije navedenog zakona u prvoj mogućoj prilici izvijestio tužitelja o izmjeni kamatne stope, te da je pri tome tužitelj imao pravo na raskid ugovora. Takvo držanje tuženik smatra da bi sud trebao cijeliti budući da sadašnji navodi i prijašnje postupanje tužitelja diametralno su suprotni. Stoga, sve i da je na strani tužitelja nastala šteta, tuženik ističe da je njegov doprinos takvoj šteti više nego očigledan. Nadalje se navodi da Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14) odredbom članka 118., odnosno članka 138.a (Narodne novine br. 79/07 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12 i 56/13) jasno definira pravnu osnovu tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz Kolektivnog spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnova presude donesene u kolektivnom sporu, a to je naknada štete. Takva pravna osnova jasna je budući da ugovorna odredba o

promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem koje je tuženik stekao iznose koji su ovdje predmetom zahtjeva za isplatu nije otplata već i dalje egzistira. Tuženik je predložio sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Imajući u vidu da je predmetna tužba podnesena dana 12.06.2024., te da se prethodno tužitelj obratio tuženiku sa zahtjevom za dostavu određene dokumentacije dopisom od 06.06.2019. te da je tuženik dostavio traženu dokumentaciju tužitelju, ali uz dopis od 21.06.2019., (list 32), dakle nakon što je već podnesena tužba, to je tužitelj dokazao da je imao opravdan razlog za podnošenje predmetne tužbe na način kako ju je podnio sukladno čl. 186.b st. 3. Zakona o parničnom postupku, osobito, jer je tužitelju sa danom 13.06.2019. prijetila zastara potraživanja s osnova utvrđene ništetnosti ugovorene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom banke iz kolektivnog spora za zaštitu potrošača na koju se poziva tužitelj u tužbi.

5. Ovaj sud je dan 15.03.2024. u ovome predmetu donio presudu P-967/2019-32, međutim povodom žalbe tuženika ista je odlukom Županijskog suda u Zagrebu GŽ-2138/2024-2 od 15.07.2025. preinačena na način, da je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu iznosa glavnice u iznosu od 1.646,81 EUR, u iznosu od 9.826,10 EUR kao i iznosa od 2.281,66 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe do isplate kao neosnovan. Ukinuta je presuda Općinskog suda u Bjelovaru, Stalna služba u Garešnici, poslovni broj P-967/2019-32 od 15. ožujka 2024., u dijelu u kojemu je prihvaćen tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata obračunatih na pojedinačne iznose te u pogledu parničnih troškova i u tom dijelu predmet je vraćen ovome sudu na ponovni postupak, uz obrazloženje da sud zbog pogrešnog pravnog shvaćanja, da izvršenom konverzijom kredita prema odredbama ZID ZPK/15 nije prestala obveza tuženice po osnovi ništetnih dijelova ugovornih odredbi iz Ugovora o kreditu, nije utvrđivao u kojem razdoblju i u kojoj visini bi tužitelju pripadale zatezne kamate u smislu čl. 1115. ZOO na više plaćene iznose uračunate prilikom konverzije, a da tužitelju pripada pravo na zakonske zatezne kamate od dana plaćanja pojedinačnih novčanih iznosa na temelju nepoštenih ugovornih odredaba koje je tuženica uračunala prilikom izračuna konverzije kredita pa do dana izvršene konverzije kada su ti iznosi iskorišteni za ispunjenje obveze koje je tužitelj preuzeo sklopanjem Dodatka Ugovora. Naime, ZID ZPK/15 izriekom ne regulira materijalno pravni učinak ništetnosti ugovorne odredbe propisan čl. 1111. st. 1. ZOO u vezi s čl. 1115. ZOO kojim je propisan opseg vraćanja stečenog bez osnove na način da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Ujedno se ističe i pravno shvaćanje izraženo u odluci Vrhovnog suda RH od 21. prosinca 2022. broj Rev 586/2019 u kojoj se ukazuje, da je na 7. sjednici Građanskog odjela VSRH održanoj 13. i 20. prosinca 2022. zauzeto pravno shvaćanje o pravnim učincima sporazuma o konverziji Ugovora o kreditu u CHF u EUR i pravima potrošača, koje prihvaća i ovaj sud i koje glasi: "Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 - dalje: ZID ZPK), nakon sklopanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene

konverzije.“, kao i u odluci Vrhovnog suda RH od 8. travnja 2025. broj Rev 925/2023-2.

6. Sud je sukladno obrazloženju iz drugostupanjske odluke iz toč. 5. ovoga obrazloženja u ponovljenom postupku izvršio uvid u dokumentaciju dostavljenu uz tužbu koju čine; Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103602279 od 28.06.2007., Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103602279 od 18.01.2016., zahtjev za dostavu određene dokumentacije prema tuženiku (list 6-19), dokumentaciju dostavljenu po tuženiku: dopis od 21.06.2019. sa dostavnicom, pregled prometa po partiji kredita 5103602279 za razdoblje od 29.06.2007.- 30.09.2015., Obavijesti o promjeni uvjeta po kreditu i o povećanju kamatne stope, Obrazac za prihvrat izračuna konverzije kredita, obavijest o izračunu konverzije kredita (list 32-50); brošure tuženika koje se odnose na stambene kredite, priopćenje za javnost HNB od 21.1.2015. i 16.03.2015, metodologija utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite, priopćene za javnost Ministarstva financija od 14.1.2014. (list 63-91), u vještački nalaz i mišljenje sudskog vještaka Sanje Radoš iz Bjelovara (list 328-366). Saslušao tužitelja (list 317) te pročitao dopunu nalaza i mišljenja sudskog vještaka Sanje Radoš (list 1247-1264). Sud nije neposredno saslušavao sudskog vještaka, jer su se punomoćnici stranaka na glavnoj raspravi izjasnili da isto nije potrebno. Budući je tuženik odustao od saslušanja predloženog svjedoka Romane Šormaz (list 375 spisa), koja je ispred tuženika kao djelatnica ugovarala predmetni kredit sa tužiteljem, sud istu nije saslušao.

7. Temeljem provedenih dokaza i njima utvrđenog činjeničnog stanja sud je presudio kao u izreci odluke iz slijedećih razloga;

- među strankama nije bilo sporno da su iste zaključile dana 28.06.2007. Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103602279, te je tim Ugovorom tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Banke važećem na dan puštanja kredita u opticaj u iznosu 65.000,00 CHF. Namjena kredita je "hipotekarni krediti građana". Člankom 8. određeno je, da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s važećim odlukama banke i u trenutku ugovaranja iznosi 8,25 %. Člankom 7. navedenog ugovora određeno je da će se povrat obveza iz tog ugovora obračunati po srednjem tečaju banke za CHF (VALUTNA KLAUZULA) na dan odobrenja žiro-računa banke, te da kredit dospijeva na naplatu svakog prvog u mjesecu.

- uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine utvrđeno je, da je Udruga Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača, kao ovlašteno tijelo sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, podnijela tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, te da je tom presudom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine u dijelu u kojem je presuđeno, da je ovdje tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora tuženici, kao trgovci, s korisnicima kreditnih usluga, kao potrošačima, nisu pojedinačno pregovarali niti

ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik, kao i ostale tužene banke, u razdoblju od 10. rujna 2003. godine postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. godine u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine, potvrđena je.

- uvidom u javno objavljenu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. utvrđeno je da je o tužbi Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka među kojima je i ovdje tuženik, odlučeno na način, da je utvrđeno, kako je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. godine u navedenom dijelu, presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine je potvrđena.

- nesporno je bilo da su stranke konvertirale predmetni Ugovor o kreditu Aneksom broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103602279 od dana 18.01.2016., sa stanjem na dan 30.09.2015. te je od tada tužitelj vršio otplatu kredita po tom Aneksu. Među strankama nije bilo sporno, da je tuženik proveo konverziju sukladno zakonu, te tužitelj niti ne pobija navedeni Aneks, pa isti obvezuje stranke i na snazi je od njegova zaključenja.

8. Po ocjeni ovog suda na pravni odnos stranka vezano za Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103602279 od 28.06.2007. primjenjuje se pravno utvrđenje iz postupaka kolektivne pravne zaštite, a kako to proizlazi iz navedenih presuda, odnosno utvrđenje ugovornih odredbi o promjenjivim kamatnim stopama jednostranom odlukom banke i valutnoj klauzuli, nepoštenim i ništetnim, jer je **tužitelj** u predmetnom slučaju **imao status potrošača** u skladu s odredbom članka 3. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 93/03), kojom je određeno, da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj

djelatnosti. Tijekom postupka je utvrđeno, iskazom tužitelja (list 317) te izvršenim uvidom u predmetni Ugovor o kreditu, da je tužitelj zaključio predmetni ugovor radi uređenja obiteljske kuće. Imajući navedeno u vidu, a pri tome uzimajući u obzir da se tužitelj poziva na već navedena utvrđenja iz postupaka kolektivne pravne zaštite, ista se i primjenjuju u ovome predmetu sve temeljem odredbe članka 502.c Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19-dalje ZPP) i članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br.41/14 i 110/15).

9. Prema izloženom stavu Županijskog suda u Zagrebu u odluci GŽ-2138/2024-2 od 15.07.2025. koja je donesena u ovome predmetu povodom žalbe tuženika na prvostupanjsku presudu donesenu već ranije, nepoštene (i ništetne) ugovorne odredbe o jednostranoj promjeni stope ugovorne kamate i valutnoj klauzuli u CHF iz Ugovora o kreditu nakon sklapanja Dodatka Ugovoru ne obvezuju tužitelja, jer su zamijenjene na način kao da je za cijelo ugovoreno vrijeme kredit bio ugovoren s valutnom klauzulom u EUR uz promjenjivu kamatnu stopu za kredite s valutnom klauzulom u EUR. Parnične stranke su sklapanjem Dodatka Ugovoru izvršile konverziju kredita u skladu s prisilnom odredbom čl. 19.c ZID ZPK/15 na način, da su svi iznosi plaćeni na ime otplate Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF tijekom otplate kredita do dana obračuna konverzije (osim onih koji su eventualno plaćeni na ime zateznih kamata zbog zakašnjenja tužitelja u plaćanju dospjelih obveza, naknada i troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ZID ZPK/15) uzeti u obračun konverzije na način i pod uvjetima kako je određeno specijalnim propisom – ZID ZPK/15. Na trgovcu tj. banci je bila obveza da potrošaču ponudi sklapanje dodatka ugovora o kreditu čiji je sadržaj u pogledu načina izračuna konverzije u cijelosti određen ZID ZPK/15, dok je potrošaču sklapanje takvog dodatka bilo ostavljeno na izbor, a u konkretnom slučaju tužitelj je kao potrošač prihvatio ponudu i Dodatak je zaključen i izvršen u skladu s odredbama ZID ZPK/15 te izaziva pravne učinke. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu sukladno odredbi čl. 19.c ZID ZPK/15 osiguran je povrat stečene koristi banke, putem korištenja uplata potrošača za namirenje dospjelih i budućih obroka kredita u EUR koji je zamijenio kredit u CHF, a do njegova sklapanja je došlo na temelju pristanka potrošača kojemu su bile poznate sve posljedice konverzije. Kraj činjenice, da je tuženica postupila na temelju kogentnih odredbi ZID ZPK/15, jer je utvrđeno, da je u izračun konverzije uvrstila sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primila od tužitelja, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema promijenjenoj kamatnoj stopi i anuiteta koji bi bio obračunat da je primijenjena kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi na kredite u valuti euro, kao i sve svote koje je primila uz primjenu valutne klauzule u CHF, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te su stranke suglasno utvrdile ukupno potraživanje tuženice na dan sklapanja Dodatka, tužitelj ima pravo samo na zakonske zatezne kamate od dana plaćanja pojedinačnih novčanih iznosa na temelju nepoštenih ugovornih odredaba koje je tuženica uračunala prilikom izračuna konverzije kredita pa do dana izvršene konverzije kada su ti iznosi iskorišteni za ispunjenje obveze, koje je tužitelj preuzeo sklapanjem Dodatka Ugovora. Naime, ZID ZPK/15 izriekom ne regulira materijalno pravni učinak ništetnosti ugovorne odredbe propisan čl. 1111. st. 1. ZOO u vezi s čl. 1115. ZOO kojim je propisan opseg vraćanja stečenog bez osnove na način, da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. S obzirom da specijalnim propisom nije uređeno područje prava na zatezne kamate po

osnovi odredbe čl. 1111. ZOO, tada se primjenjuje opći propis, odnosno čl. 1115. ZOO temeljem kojeg tužitelju pripada pravo na isplatu zatezne kamate od dana plaćanja pojedinačnih novčanih iznosa na temelju nepoštenih ugovornih odredaba uračunatih prilikom izračuna konverzije kredita pa do dana izvršene konverzije. Takvo pravno shvaćanje izraženo je i u odluci Vrhovnog suda RH od 21. prosinca 2022. broj Rev 586/2019 u kojoj se ukazuje da je na 7. sjednici Građanskog odjela VSRH održanoj 13. i 20. prosinca 2022. zauzeto pravno shvaćanje o pravnim učincima sporazuma o konverziji Ugovora o kreditu u CHF u EUR i pravima potrošača, koje prihvaća i ovaj sud i koje glasi: "Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 - dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“, kao i u odluci Vrhovnog suda RH od 8. travnja 2025. broj Rev 925/2023-2.

10. Uzimajući u obzir ranije navedeno, te kako prema provedenoj dopuni financijskog vještačenja po stalnom sudskom vještaku Sanji Radoš iz Bjelovara od 20.02.2026., na koji stranke nisu imale primjedbi, te ga je sud u cijelosti prihvatio, proizlazi da zatezne kamate na više plaćene uplate priznate tužitelju u konverziji do 30.09.2015. iznose 1.866,89 €, te je sukladno istome tužitelj i postavio tužbeni zahtjev podneskom od 20.04.2026., sud je istome dosudio potraživani iznos odnosno usvojio tužbeni zahtjev sve kako je pobliže naznačeno u toč. I. izreke odluke.

11. Tužitelju su priznate kamate na dosuđen novčani iznos u toč. I. izreke u skladu sa čl. 31. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, po kojoj odredbi se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu, a to je u predmetnom slučaju dan podnošenja tužbe, pri tome uzimajući u obzir odredbu članka 1115. i 29. Zakonu o obveznim odnosima.

12. Razmatrajući istaknuti prigovor zastare po tuženiku, sud je imao u vidu da se tužitelj poziva na presudu iz predmeta P-1401/12 Trgovačkog suda u Zagrebu, na temeljem čl. 502.c Zakona o parničnom postupku iz kojega potječu pravomoćne sudske odluke, a radi se o kolektivnom sporu kojim je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi i to odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope od 13. lipnja 2014., a odredbe o valutnoj klauzuli u CHF od 14. lipnja 2018., te je rok zastare počeo teći, od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pri tome uzimajući u obzir pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, stoga, u predmetima u kojima se primjenjuje pravno shvaćanje iz presude o kolektivnoj tužbi na temelju članka 502.c ZPP, a u ovoj pravnoj parnici se kako je naprijed obrazloženo primjenjuje, rok zastare koji iznosi 5 godina sukladno čl. 1111. i 225. Zakona o obveznim odnosima, nije počeo teći prije pravomoćnosti

presude u kolektivnom sporu, odnosno zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti odluke u kolektivnom sporu kojom je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi i to odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope od 13. lipnja 2014., a odredbe o valutnoj klauzuli u CHF od 14. lipnja 2018. S obzirom da je tužba u ovome predmetu podnijeta 12. lipnja 2019., zastara nije nastupila za predmetna potraživanja tužitelja. Stoga prigovor zastare nije osnovan.

13. Tužitelj je uspio s osnovom 100 %, a sa visinom zahtjeva 13,57%, (od prvotno potraživanih ukupno 13.754,57 € dosuđen je iznos od 1.866,89 €), što čini njegov prosječni uspjeh od 56,79 %, dok je prosječni uspjeh tuženika 43,21%, pa nakon što se u smislu čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku, utvrdi razlika između postotaka prosječnog uspjeha stranaka, preostaje 13,58 %, u korist tužitelja te je dakle tuženik u obvezi tužitelju naknaditi ovaj postotak njegovih opravdanih parničnih troškova, izuzev troškova vještačenja, koje je u cijelosti u obvezi tuženik naknaditi tužitelju, jer je tužitelj uspio u većem razmjeru od tuženika, a visina troškova vještačenja ne ovisi o razmjeru uspjeha. Stoga, nasuprot zahtjevu tužitelja za naknadu parničnih troškova, zahtjev tuženika za naknadu parničnih troškova je neosnovan. U opravdani trošak tužitelja ulaze nagrade njegovu punomoćniku odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika i to za: sastav tužbe 200,00 €, za sastav 4 obrazložena podneska u iznosu od 200,00 € po podnesku po Tbr. 8. tč. 1. OT (12.12.19., 09.05.2022., 29.01.2024., 20.04.2026.), za zastupanje na 6 raspravna ročišta sa 200,00 € po ročištu. Na ime PDV-a na priznate nagrade punomoćniku tužitelja pripada iznos od 550,00 €. Nagrada za pristup ročištu za objavu i uručenje presude od 15.03.2024. iznosi 125,00 € s uračunatim PDV-om, te isto toliko i za dan 23.07.2026. Sudska pristojba na tužbu je plaćena u iznosu od 26,55 €, dok na presudu iznosi 188,99 €, te isto također čini opravdan parnični trošak tužitelja. Dakle, od ukupnog iznosa 3.215,54 € tuženik je dužan tužitelju naknaditi 13,58 % što iznosi 436,67 € te uz taj iznos u cijelosti troškove vještačenja koji su iznosili 531,81 €, dakle ukupno naknaditi iznos od 968,48 €.

U Garešnici 23. srpnja 2026. godine

S U T K I N J A:

Dajana Gabud Jandoš

P O U K A : Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda nadležnom županijskom sudu, pismeno u tri primjerka.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. Odvjetnik Hrvoje Čačić, Bjelovar
2. Odvjetničko društvo Hanžeković & partneri, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088b-20d77**

Kontrolni broj: **0b24b-2265d-ff265**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.